C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Zradce_naroda_v_Chotebori.pdb

PDB Name: Zrádce národa v Chotěboři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zrádce národa v Chotěboři
Jaroslav Hašek

V koutku restaurace Panského domu v Chotěboři sedává den co den starší muž, se kterým nikdo nemluví a kterého si nikdo nevšímá. Muž ten občas pokusí se vmísiti se do hovoru, ale ti, které osloví, odplivnou si a neodpoví mu. Na jeho čele, když se koukáme ze strany, možno vidět Kainovo znamení. Muž ten zradil celý český národ a jméno tohoto zrádce je Jan Pavlíček, rolník ze Svinného. Historie této zrady jest uchvacující a datuje se od dob, kdy probuzený český národ pořádal velké manifestace a ony pověstné tábory z let šedesátých osmých. A dědeček Jan Pavlíček v těch dobách nadšení provedl něco, co ještě dodnes nejen na něho, nýbrž i na jeho potomky vrhá ono chmurné světlo zrady.

Ještě dnes, kdykoliv vzpomínkou zaletí do těch dob, rozklepe se mu brada, jako u Raisových stařečků. Tolik let prchlo již od té doby, ale on stále cítí, že doposud nenapravil zradu, ketrou spáchal na celém českém národě tenkrát před lety, kdy banderia sjížděla se z Chotěbořska, aby táhla dolů na Čáslav, kde pořádán byl tábor lidu.

Ty časy jsou již pryč. Po velkém nadšení let šedesátých osmých nastalo vystřízlivění. Pak přišla pozitivní politika s celou svou schátralostí, ale Jan Pavlíček sedává stále ve svém koutku v Panském domě, ať politika česká nese se jakýmkoliv směrem, a stále dosud cítí tu hanbu zrady, které se tenkrát dopustil, když na voze ozdobeném drapériemi v národních barvách jel s chotěbořskou omladinou na tábor lidu u Čáslavi po silnici k Libici nad Doubravou, kde se k nim měli připojit Libičtí.

Jsou ještě pamětníci toho v Chotěboři, kteří mohou vám vysvětlit, že Jan Pavlíček, tenkrát než vyjeli, strašně se najedl hrachu a napil podmáslí a po podmáslí vypil chotěbořského piva jeden máz.

Nevím, zdali tenkrát bylo chotěbořské pivo téže výtečné jakosti jako dnes, bylo-li, pak tu třeba zvolat:

"Ubohý Jene Pavlíčku!"
V těch dobách velkého nadšení nebyla ještě známa celá řada moderních projímadel, tys tedy pil chotěbořské pivo hraběcí, ubohý Jene Pavlíčku!
A to nadšení k tomu ještě, drkotání žebříňáku, když bujní koňové s fábory klusali s účastníky dolů silnicí k Libováji.
Nadšení Jana Pavlíčka bylo veliké. On první zapěl mocným hlasem Hej Slované, kteráž píseň nesla se tichým odpoledním dnem do údolí Doubravky. A náhle Jan Pavlíček povážlivě ztichl.
Ještě vyrazil: "Hrom a peklo", a zatímco ostatní s nadšením pěli: "Marné jsou vaše proti nám vzteky!", Jan Pavlíček chytil se za břicho.
Je jedna skotská balada, ve které se pěje, jak rytíř Orfang Chart, pronásledován špatným svědomím, v největším trysku seskočí z vozu a schová se v doubravě.
Zde doubravy již nebylo. Jen podél silnice ojediněle vypínaly se poslední mohykáni duby, zbytky rozsáhlých doubrav pod Železnými horami.
A jako rytíř Orfang Chart, Jan Pavlíček mocným skokem z vozu hledal útočiště za jedním obrovským kmenem rozložitého dubu.
Padesát kroků od dubu vůz se zarazil a vůdce výpravy pohlédl dozadu. A již vtom zbledl a vykřikl: "Ježíši Kriste, bratří, pojďte s sebou!"
Vyskočil, ostatní za ním, a běželi k dubu.
Ale bylo již pozdě. Jan Pavlíček již opět stál a smutek zmizel z jeho tváře. Vtom však již vůdce výpravy chytil ho za rameno, a ukazuje nahoru na dub, řekl ledově: "Čti!"
A udivený Jan Pavlíček četl s vytřeštěným zrakem na tabulce na dubu: "Pod tímto dubem odpočíval Žižka, když táhl na Přibyslav."
Jana Pavlíčka museli zachytit, jinak by se byl skácel.
"Zrádče," řekl k němu vůdce výpravy, "nejsi hoden, že tě země nosí, vrať se do Chotěboře, do Čáslavi s námi nepojedeš!"
Zatímco ozdobený vůz jel dále k Libováji, šoural se Pavlíček pomalu k Chotěboři a za ním zněla z vozu píseň Kdo jste boží bojovníci...
Sám dub, pod kterým odpočíval Jan Žižka, když táhl na Přibyslav, zdálo se že chápal dosah zrady Pavlíčkovy na celém národě a naší historii; rozechvěl se ve větvích a svými žaludy obsypával půdu kolem, až přikryl milosrdně vše, co s Pavlíčkovou zradou souviselo.
Mluvil jsem se starým panem Pavlíčkem a zmínil jsem se také o onom historickém dubu, kde odpočíval Žižka. Pavlíček se dlouze napil a pak řekl: "Odpočíval, odpočíval, víme, kdoví jak to bylo."
A tím potvrdil Jan Pavlíček přísloví, že každý cikán hádá podle své kobyly.